

Arrest

nr. 234 409 van 24 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2018 maakt verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, kenbaar dat hij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen. Hij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van aanmelding.

Op 5 november 2018 dient verzoeker daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij dit verzoek kennelijk ongegrond wordt bevonden.

Op 6 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : H. (...)

voornaam : B. (...)

geboortedatum : (...).1959

geboorteplaats : P. (...)

nationaliteit : Servië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 31/10/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(…)”

Op 20 januari 2020 ondertekent verzoeker een document waarbij hij verklaart uit vrije wil afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming en hij hierbij afstand doet van alle lopende procedures bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 27 januari 2020 dient verzoeker huidige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang op te werpen daar verzoeker verklaard heeft vrijwillig afstand te doen van alle (lopende) procedures bij de DVZ, het CGVS en de RVV en op 20.01.2020 naar zijn land van herkomst terug te keren.

In de mate verzoeker het grondgebied effectief heeft verlaten is de bestreden beslissing uitgevoerd en heeft hij geen belang meer bij onderhavige procedure.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting wijst de waarnemende voorzitter de raadsvrouw van verzoeker op de exceptie van de verwerende partij hierboven onder punt 2.1. geciteerd. De raadsvrouw van verzoeker benadrukt dat het belang van verzoeker bij huidig beroep behouden blijft, verzoeker is nog niet uit België vertrokken. Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij geen informatie te hebben inzake het al dan niet vertrek van verzoeker uit België.

Nu niet wordt aangetoond dat verzoeker het Schengengrondgebied heeft verlaten, behoudt verzoeker het belang bij huidig beroep.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

2. Verzoeker wijst op het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt bovendien steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld (zoals de gezondheidstoestand van verzoeker).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet. Er wordt gesteld dat verzoeker, van Servische nationaliteit, reeds langer dan toegelaten op het grondgebied verblijft.

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde een dergelijk onderzoek op grond artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft verricht voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing op 6 januari 2020, minstens blijkt dit niet uit de motieven van de bestreden beslissing. De motivering in de bestreden beslissing beperkt zich tot het aangeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig verblijfsrecht. Verzoeker heeft echter, naar aanleiding van het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming, gewezen op de gezondheidsproblemen die hij heeft (mede in de hand gewerkt door de slechte verblijfsomstandigheden in Servië).

Er werd onder meer diabetes vastgesteld bij verzoeker. Dit wordt zo ook vermeld in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 8 mei 2019: "Er werd diabetes bij u vastgesteld en u werd en verzorgd (CGVS I, p. 14)" (pagina 3).

De gemachtigde dient hiermee bekend te zijn, aangezien verzoeker dit heeft aangehaald tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming.

Hierom is de gemachtigde gehouden de gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen op basis van een individueel onderzoek voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing op 6 januari 2020.

Op geen enkele manier blijft evenwel dat met de gezondheidstoestand van verzoeker werd rekening gehouden, ondanks de verplichting in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Gelet op het ontbreken van elke motivering hiertoe in de bestreden beslissing dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. De verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde, zelfs ongeacht de formele motiveringsverplichting, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM schendt evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het blijkt immers niet dat de gemachtigde, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing van 6 januari 2020, rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij alvorens de verwijderingsmaatregel werd genomen.

Er blijkt geen rekening te zijn gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen, kan op zich niet volstaan om het onderzoek op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet uit te sluiten. De beslissing inzake het verzoek tot internationale bescherming valt immers niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. De afweging verschilt dan ook op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de verwijderingsbeslissing. Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 t/m 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat het Bestuur geen onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft uitgevoerd alvorens de bestreden beslissing te nemen. Hij verwijst naar zijn gezondheidsproblemen waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Er zou evenmin rekening gehouden zijn met zijn persoonlijke situatie.

Verwerende partij heeft vooreerst de eer te antwoorden dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij gaat vrijwillig afstand te hebben gedaan van alle (lopende) procedures bij de DVZ, het CGVS en de RVV.

Verder kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden als zou er, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening gehouden zijn met zijn gezondheid, zijn gezinsleven en met het belang van de kinderen, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat d.d. 10.10.2019 volgende evaluatie werd gemaakt m.b.t. de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart ongehuwd te zijn. Bovendien verklaart hij geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

- Gezins- en familieleven: betrokkene verklaart geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

- Gezondheidstoestand: betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij DVZ een hartaandoening te hebben, maar legde geen medische attesten voor die een verwijdering in de weg staan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Verzoeker toont niet aan met welke elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hij brengt evenmin bij voorliggend verzoek elementen bij waaruit zijn voorgehouden medisch toestand zou kunnen blijken.

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van diezelfde wet werd vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk te verblijven dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn.

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Een schending van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt."

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten nu hij het land binnenkwam op 31 oktober 2018 en hij nog steeds op het grondgebied verblijft zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering voor de termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten met name omdat het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond wordt beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd geschonden omdat in de bestreden beslissing elke motivering over de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ontbreekt. De rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Daarnaast kan verzoeker eveneens worden gevolgd waar hij aangeeft dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM weerspiegelt.

Verzoeker werpt op dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek werd gevoerd op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hij naar aanleiding van het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming gewezen heeft op de gezondheidsproblemen die hij heeft. Verzoeker geeft mee dat bij hem diabetes werd vastgesteld en dit ook zo wordt vermeld in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2019 op pagina 3.

Uit een synthesesnota van 6 januari 2020 die voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd opgesteld en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat met de medische situatie van verzoeker rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

Hoger belang van het kind : (...)

Gezins- en familieleven : (...)

Gezondheidstoestand : betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij DVZ een hartaandoening te hebben, maar legde geen medische attesten voor die een verwijdering in de weg staan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2019 kan inderdaad zoals verzoeker aangeeft op pagina 3 worden gelezen: *“Er werd diabetes bij u vastgesteld en u werd verzorgd (CGVS I, p. 14).”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende.

Op 31 oktober 2018 maakt verzoeker kenbaar dat hij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen. Hij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van aanmelding. Er wordt genoteerd dat verzoeker medische problemen heeft, met name hartproblemen.

Op 11 december 2018 wordt verzoeker door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken ondervraagd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Er wordt verzoeker uitdrukkelijk gevraagd: *“Hoe is uw gezondheidstoestand?”* Verzoeker antwoordt: *“Hartproblemen.”* Verzoeker geeft niet mee dat hij diabetes heeft. Op dezelfde dag wordt verzoeker door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken ondervraagd over de *“bijzondere procedurele noden”* in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hieruit blijkt dat verzoeker aangaf: *“Ik heb hartproblemen, maar dit heeft geen verdere invloed op het verdere vervolg van mijn procedure”*. Verzoeker deelt opnieuw niet mee dat hij diabetes heeft.

In het licht van de verklaringen van verzoeker ten aanzien van de medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt niet dat de beoordeling door de gemachtigde van de minister in de synthesesnota van 6 januari 2020 kennelijk onredelijk is. Verzoeker gaf tot driemaal aan hartproblemen te hebben maar gaf ten aanzien van de medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit aan diabetes te hebben.

Uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2019 blijkt dat bij verzoeker diabetes werd vastgesteld en hij hiervoor werd verzorgd in zijn land van herkomst. Verzoeker betwist niet dat hij verzorgd werd voor zijn diabetes in zijn land van herkomst.

In welke mate verzoeker nog lijdt aan diabetes en of hij zorgen nodig heeft, blijkt niet. Uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2019 blijkt dat verzoeker aangaf dat hij in zijn land van herkomst werd verzorgd voor zijn diabetes, maar wanneer hem in België

door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd naar zijn gezondheidsproblemen, maakt verzoeker enkel gewag van hartproblemen. Er kan worden aangenomen dat mocht verzoeker zorgen nodig hebben voor een andere aandoening, hij dit vermeld zou hebben.

Uit het administratief dossier blijkt bijgevolg dat de gemachtigde van de bevoegde minister voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Verzoeker brengt geen elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.5. In de uiteenzetting van zijn middel maakt verzoeker gewag van een schending van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat verzoeker erop doelt dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand, wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM het respect voor het privéleven en het familie- gezinsleven waarborgt. Wat de gezondheidstoestand van verzoeker betreft kan worden verwezen naar de bespreking hierboven over de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit de synthesesnota van 6 januari 2020 die voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd opgesteld en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat met het gezins- en familieleden van verzoeker rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

Hoger belang van het kind : betrokkene verklaart ongehuwd te zijn. Bovendien verklaart hij geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleden : betrokkene verklaarde geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

Gezondheidstoestand : (...)

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Ook in het kader van zijn verzoekschrift maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij familieleden in België of op het Schengengrondgebied zou hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET